

ATLANTSAMMENSLUTNINGEN
– forum for sikkerhedspolitik

Atlant Brief - del 2 i Atlantsammenslutningens serie
om Indien

Konsekvenserne af den kinesiske-indiske konfrontation

Julie Ranneries & Lars Bangert Struwe
(ansvh.red.)

Redigeret af Niels-Ole Mannerup

December 2020

Policy-anbefalinger

NATO fokuserer i disse år på Kina, og USA har skarpt fokus på Kina. Derfor bør man følge udviklingen i grænsestriden mellem de to stormagter Indien og Kina, der er blusset op igen.

Indien og Kina bestræber sig på at holde konflikten som en konflikt mellem sig uden at involvere det internationale samfund - en konfrontation, der risikerer at accelerere som følge af den permanente internationale krise.

USA's kommende præsident Joe Biden har i flere år talt klart for en demokratiernes-alliance, hvor han indregner Indien. Konflikten mellem Indien og Kina kan meget vel blive en del af den amerikanske præsidents kamp for demokratiene, og derved få en større dimension end blot en grænsekonflikt.

Hvor efterlader det så Danmark? Det er meget lidt sandsynligt, at Danmark bliver inviteret til militær deltagelse, men det er sandsynligt, at Danmark diplomatisk og politisk både nationalt og internationalt - i regi af EU og FN - forventes at reagere. Danmark bør derfor forberede sig på, hvordan man vil respondere på enten en eskalering af konflikten eller en decideret krig på længere sigt. Den ideologiske og politiske stillingtagen er naturligvis ufravigelig, jf. Danmarks nye udenrigspolitiske visioner, men tør de danske politikere sige fra?

En konflikt mellem Kina og Indien vil handle om, hvem der skal dominere Asien. Konflikten vil få lange og alvorlige konsekvenser. Konflikten udfordrer Danmark ved, at et diktatur er oppe mod verdens største demokrati, og at en meget stor del af verdens handel og serviceydelser kommer fra Asien, der markant vil blive påvirket af en mulig konflikt. Derfor er såvel danske værdier som interesser på spil i denne konflikt. Det danske samfund og særligt danske politikere bør derfor forberede sig på en kommende konflikt, og hvordan man håndterer den.

Anbefalinger

Atlantsammenslutningen ser Indiens rolle i verdenssamfundet som stadig stigende og som en mulig samarbejdspartner for Danmark og NATO sikkerhedspolitisk. Derfor er følgende anbefalinger relevante:

- Det er i Danmarks interesse at sikre en regelbaseret orden i regionen. Derfor skal Danmark søge en position og partnere, der vil dette. Dette bør aller helst ske i en ramme af FN, men Kina kan her blokere for beslutninger.
- Det forventes, at Indien vil række ud og styrke samarbejde og strategiske partnerskaber med ligesindede demokratiske stater. Danmark bør her overveje sin position sammen med Danmarks allierede.

Lars Bangert Struwe
generalsekretær, ph.d.

Indholdsfortegnelse

Policy-anbefalinger

Indledning

Baggrund

Kampen, om hvem der skal dominere Asien

Det grænsesøgende Kina

Det nye selvbevidste Indien

Geopolitiske konsekvenser

Risikoen for en alliancekrig

Danmark og den kinesiske-indiske konfrontation

Kildehenvisninger

Litteraturhenvisninger

Forfatterne

Indledning

Kina og Indien - verdens to mest folkerige nationer; to af verdens største økonomier; atommagter; og med nationalistisk motiverede politikker - er i territorial konflikt med hinanden. Det er et stormagtspolitisk opgør i udbrud, der i den altomsiggribende covid-19-situation er dyb uforudsigelig og usikker.

Hvis konflikten eskalerer, risikerer den at blive til en krig med helt uforudsigelige konsekvenser, der kan involvere ikke bare Kina og Indien, men også USA og Rusland. Det understreger, hvad det er for fundamentale interesser, der står på spil. Indtil videre har konflikten kørt på et lavt niveau, men i Danmark, EU og NATO må man forberede sig på, at konflikten hele tiden ligger og ulmer. Det gør, at Danmark og Danmarks allierede må overveje, hvordan der skal reageres i tilfælde af en forøgelse af konfliktniveauet. En konflikt vil kunne påvirke EU og NATO - ikke kun sikkerhedspolitisk, men også med en risiko for tilgang af varer og handel med området.

Dette Atlant Brief analyserer de potentielle, bagvedliggende, geopolitiske rationaler ved konflikten, samt hvordan konflikten risikerer at udvikle sig til en alliancekrig mellem flere nationer med hver deres agendaer og nationale interesser. Konflikten - både isoleret mellem Kina og Indien og som en potentiel alliancekrig - må ikke længere ignoreres af danske politikere. Danmark har søsat et nyt udenrigspolitisk fokus på værdier og demokratiske fællesskaber, og denne konflikt er et afgørende sted at begynde.

Baggrund

Den 15. juni 2020 kulminerede konfrontationen mellem Kina og Indien i det omstridte Aksai Chin-område i det østlige Himalaya - et område, hvor Kina og Indien siden 1959 har haft forskellige opfattelser af, hvor grænsen mellem verdens to mest folkerige nationer går. [1][2]

I ugerne op til det dødelige sammenstød indsatte Kina tusindvis af soldater i områder, hvor de ikke tidligere havde været aktive, og i områder, som Indien opfattede som indisk territorium. [3] De tiltagende spændinger i området virkede derfor uundgåelige. Konfrontationer langs den 3.488 km lange grænse er ikke i sig selv opsigtsvækkende, men det er dødsfald, og derfor vækker det nylige sammenstød minder om den krig, Kina og Indien i 1962 (også kendt som Den sino-indiske Krig) udkæmpede om selv samme region; og samtidig signalerer det dødelige sammenstød også en alvor i et stormagtspolitisk opgør, som resten af verden alt for længe har ignoreret.

Udviklingen i konfrontationerne, der indtil videre har kostet 20 indiske og efter sigende mellem 20 og 35 kinesiske menneskeliv, er derfor højst alarmerende. [4][5] Dette er ikke kun begrundet i forholdet mellem verdens to mest folkerige nationer og dermed regionens stabilitet, men i yderste konsekvens også for den stormagtspolitiske balance mellem USA og Kina og dermed verdensordenens fremtidige, internationale magtbalance.

Kampen, om hvem der skal dominere Asien

Spekulationerne om årsagerne til den opblussede konflikt er mange. Atlantsammenslutningen ser i det flg. på muligheden for, at konflikten i et større geopolitisk perspektiv for Indien - og måske i særdeleshed også for Kina - handler om at afprøve deres dominans i Asien.

Det grænsesøgende Kina

Man kan se den øgede kinesiske tilstedeværelse ved grænsen som et forsøg på at afskrække og begrænse et mere selvbevidst Indiens indflydelse og ambitioner i regionen. [6] Kina synes at være utilfreds med Indiens mere insisterende og engagerede udenrigspolitik, der i stigende grad afspejler Indiens stadig voksende rolle og indflydelse internationalt set. Dette sker på flere niveauer - fx Indiens afslutning på Jammus og Kashmirs traditionelle autonomi og Indiens militære og økonomiske integration med USA samt andre allierede i regionen.

Særligt tilbagetrækningen af Jammus og Kashmirs traditionelle autonomi ses som værende et vigtigt element for det sino*-indiske forhold. Et af de centrale delprojekter i Kinas silkevejsinitiativ - *The China-Pakistan Economic Corridor* - løber gennem den pakistanske del af Kashmir, og Kina ser derfor Indiens handling som en begrænsning i sin strategiske autonomi. [7][8][9][10]

I tillæg hertil er Kina også bekymret for Indiens mere engagerede indsats til Det indiske Oceans kyststater. Der er opstået en konkurrence mellem Kina og Indien om at knytte bånd til disse kyststater, eftersom begge parter ønsker at være den dominerende aktør i det geostrategisk vigtige Indiske Ocean. Kina har brug for Det indiske Ocean til sit *Martime Silk Road Initiative*, og derfor har den kinesiske regering øget Kinas maritime militære tilstedeværelse for at beskytte vitale handelsruter. Derfor bekymrer det naturligvis Kina, når Indien genoptager og styrker forholdet til disse kyststater. Invaderingen kan derfor ses som et led i en større strategi med målsætningen om at begrænse Indiens indflydelse i regionen og andre geostrategisk følsomme områder, som begge parter ser som essentielle at kontrollere.

Udover behovet for at begrænse Indiens øgede indflydelse er også Kinas forstærkede suverænitetforståelse som motivation. Siden indsættelsen af præsident Xi Jinping som generalsekretær for det kinesiske kommunistparti har partiet forfulgt en strengere tilgang til suverænitet i forsøget på at linke suverænitet til kinesiske kerneinteresser. Præsident Xi Jinping lancerede den kinesiske drøm, og en del af dette koncept er, at Kina

»... cannot lose even one inch of the territory left behind by our ancestors...« [11]

*) Sino anvendes i asiatisk sprogbrug om Kina.

Kampen, om hvem der skal dominere Asien

Dette så man fx i 2017 ved *The Doklam Standoff*, da Kina byggede veje på Bhutans suveræne område. [12] Indien er forpligtet til sikkerhedspolitik at assistere Bhutan, og Indien indsatte derfor militære enheder til området for at forhindre Kina i at overtage området. Konfrontationen var en af de mest alvorlige konfrontationer mellem Kina og Indien siden krigen i 1962. Kina endte med at trække sig fra konfrontationen, men Kina udtalte i den forbindelse, at

»...China will continue fulfilling its sovereign rights to safeguard territorial sovereignty in compliance with the stipulations of the border-related historical treaty.« [13]

I kølvandet på konfrontationen begyndte flere at spekulere over muligheden for kinesisk invadering af indiske områder, hvor det indiske militær er relativt svagere end det kinesiske militær. Timingen for denne konflikt stemmer påfaldende godt overens med de daværende spekulationer, eftersom det indiske militær i området havde udskudt sine militære øvelser grundet covid-19-krisen. Kinas forårsmanøvrer oplevede kun en kort forsinkelse, og der opstod derfor en situation, hvor Indien ikke kunne matche kinesisk tilstedeværelse, og det kan Kina have set som en opportun mulighed. [14] Den indiske nationale sikkerhedsekspert Bharat Karnad udtalte i 2017, at

»... Doklam was just a foretaste of territorial aggrandisement to come if India does not wake up'...«,

og meget i dag tyder på, at han fik ret. Endvidere understreger ovenstående, at den forstærkede kinesiske suverænitetsselvforståelse således også er et vigtigt element i den øgede kinesiske tilstedeværelse.

Det nye selvbevidste Indien

Konflikten viser også et mere målsat og selvbevidst Indien, der over for Kina og resten af verden forsøger at positionere og etablere sig som en mere magtfuld spiller.

"Let us together dream of a strong, developed and inclusive India that actively engages with the global community to strengthen the cause of world peace and development."

Narendra Modi, Prime Minister of India in 2014 (Baghel, Virendra (2017): s. 81.)

Kampen, om hvem der skal dominere Asien

Indien er særligt opmærksom på Kinas ageren og især militære oprustning i Det sydkinesiske Hav, men også over for Kinas tætte relation med Pakistan og stadig voksende investeringer i typisk indisk influerede lande som Nepal, Sri Lanka og Bangladesh. [15][16] Dette gælder bl.a. Indiens bekymring for Kinas *Maritime Silk Road Initiative*, der vil medføre kinesiske projekter og massiv kinesisk tilstedeværelse på områder, som Indien naturligt har opfattet som sin indflydelsessfære. [17]

Indien oplever Kinas øgede engagement og forventede konstruktioner som et tydeligt forsøg på at udøve større indflydelse på det, Kina opfatter som sit eget, hvilket alt andet lige vil begrænse Indiens indflydelse på lande som Nepal, Sri Lanka, Maldiverne og Bangladesh - lande, som Indien har investeret kraftigt i, og hvortil Indien så sig selv som *net security provider to the region*. [18] Endvidere frygter Indien også for kinesisk dominans i Det indiske Ocean, fordi Indien i høj grad forbinder deres fremtidige muligheder for vækst og udvikling med sin dominans i området. Indien ser derfor en større kinesisk tilstedeværelse som en klar begrænsning af sin strategiske autonomi.

I forlængelse af ovenstående er også Indiens bekymring for *The China-Pakistan Economic Corridor*. Projektet skal løbe gennem det pakistansk-kontrollerede Kashmir, og hvis Indien accepterer dette, så betyder det samtidig, at Indien overgiver sig til opfattelsen af området som pakistansk og dermed værende under pakistansk autonomi. Indien overgiver sig bestemt ikke. Premierminister Narendra Modi har således erklæret, at

»...*the entire Kashmir belongs to India*.« [19]

Afsluttende for udfordringen ved projektet i Pakistan er også, at det forventes konstrueret ved Gwadar - en by i det sydvestlige Pakistan - og dermed tæt ved Indiens søfartsveje. Søfartsvejene forbinder Indien med Den persiske Golf, hvorfra Indien får 70% af sin olie. Indien er i den forbindelse dybt bekymret for Kinas motiver.

Kampen, om hvem der skal dominere Asien

Samlet giver den markante kinesiske fremgang i Sydasien stor anledning til bekymring for Indiens strategiske autonomi i området og indisk sikkerhed. Dette afspejles i Indiens nu tydeligere og mere ambitiøse udenrigspolitik, der også er kraftigt påvirket af premierminister Narendra Modis *India First*-politik, hvori et centralt element er beskyttelsen af Indiens strategiske interesser. [20] I forlængelse heraf fremgår det også, at premierminister Narendra Modis nationalistiske regeringsparti Bharatiya Janata Party (BJP)

»... stands for the territorial unity of the country more strongly than any other party.« [21] Begge nationer ser konflikten som afgørende for deres position i regionen, hvorfor potentielt tabt eller overgivet territorium er afgørende for status og rolle - både i Asien og internationalt og i særdeleshed for national selvforståelse. Indien har et udenrigspolitisk incitament for at positionere sig i forhold til Kina, men netop nu er Indien økonomisk og socialt hårdt ramt af covid-19-krisen. Det virker derfor mere påfaldende, at et økonomisk og militært stærkere Kina ville udnytte den aktuelle situation og konfrontere et samlet svagere Indien i forsøget på at opretholde sin magtfulde position.

Geopolitiske konsekvenser

Konflikten har afgørende geopolitiske konsekvenser - ikke bare for Asien, men for verdensfreden og den fremtidige magtbalance. Vi har en situation, hvor verdens to mest folkerige nationer indtager og udfordrer hinandens territorielle grænser, og hvor begge aktører i forvejen er dybt mistroiske over for hinanden udenrigspolitiske motiver. Det er en aktiv konflikt med dødsfald, der uden mægling risikerer at blive et stormagtsopgør på flere niveauer - både regionalt og bilateralt mellem Kina og Indien, men også internationalt ved indblanding fra USA og Rusland. Både Kina og Indien består af regeringer med klare nationalistiske dagsordener, som anvender deres militære kapaciteter som markører for national status og stolthed til at mobilisere deres befolkninger. At de så begge er atommagter, gør det ikke bedre.

Kina og Indien er nu i et uundgåeligt dilemma, for mens ingen af parterne ønsker en decideret krig, så kan de af både udenrigspolitiske og indenrigspolitiske årsager ikke opgive deres territorier uden kamp. Særligt Indien er fanget i en vanskelig situation. Inden er Kina militært underlegen, og derudover er Indien som følge af covid-19-krisen også langt hårdere ramt på økonomi, sundhed og arbejdsløshed end Kina. Som sikkerhedsekspert Bharat Karnad udtaler:

»Whatever India might want to do it's not in a position to do.« [22]

Indien har en svagere position, og derfor har Indien holdt sig tilbage. Fx har beboere i Ladakhregionen, hvor det nylige sammenstød fandt sted, i årevis gjort det indiske militær opmærksom på øget kinesisk tilstedeværelse og overtagelse af indisk territorium. [23]

Geopolitiske konsekvenser

Det indiske militær har ikke været i stand til at modsvare den tiltagende kinesiske tilstedeværelse, og har derfor forsøgt at afbalancere denne mod en decideret militær konfrontation, hvorfor man ikke har reageret. Dette kan dog også ses som et resultat af en mulig mere fredelig indisk tilgang til udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Som omstændighederne er nu, er det vanskeligt at se, hvad Indien kan gøre for at komme ud af konflikten som vinderen - eller i det mindste ikke som taberen. [24] Dette bekymrer særligt USA, der af egne årsager har stor interesse i at begrænse Kinas indflydelse i regionen. Det er derfor forventeligt, at USA vil støtte Indien i konflikten.

USA's kommende præsident Joe Biden har i sine forberedelser til at indtage Det hvide Hus allerede rakt hånden ud til Indien. [25] Det har imidlertid sin pris på borgerrettighedsområdet, hvor Joe Biden vil stille krav fx i forhold til de indiske kaster. [26] Omvendt ser Rusland ikke, at USA opnår større indflydelse i regionen, hvorfor det kan forventes, at Rusland vil samarbejde med Kina for at bekæmpe den fælles fjende - USA - og derved begrænse amerikansk indflydelse i nærområdet; og på den måde har konflikten afgørende geopolitiske konsekvenser.

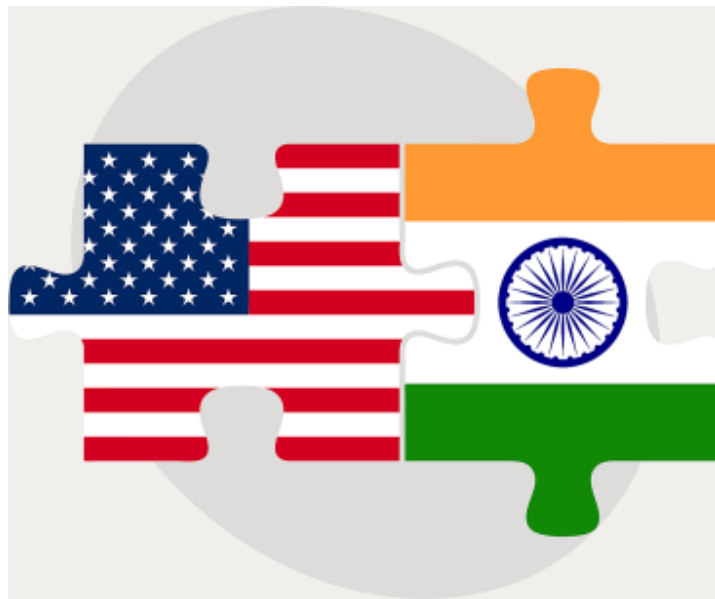
FAKTABOKS

En kaste er en arvelig socialklasse, som særligt findes i det traditionelle indiske samfund.

Indenfor hinduismen spiller kastetilhørsforholdet en betydelig rolle; og kasterne opfattes ofte som gudgivne, mens andre indiske religiøse bevægelser - fx buddhismen og sikhismen - forkaster kastesystemet, idet der derved appelleres til de lavere kaster.

Risikoen for en alliancekrig

Indien er militært svagere end Kina, men det vil ikke nødvendigvis blive en udslagsgivende faktor for konflikten udfald, eftersom stormagterne USA og Rusland også har vitale interesser på spil. [27] En afgørende faktor for konflikten er derfor de fire magters indbyrdes forhold til hinanden, samt hvordan de vælger at engagere sig i konflikten.

USA ser Indien som havende en essentiel rolle

»...in achieving our shared vision for a free and open Indo-Pacific...«,

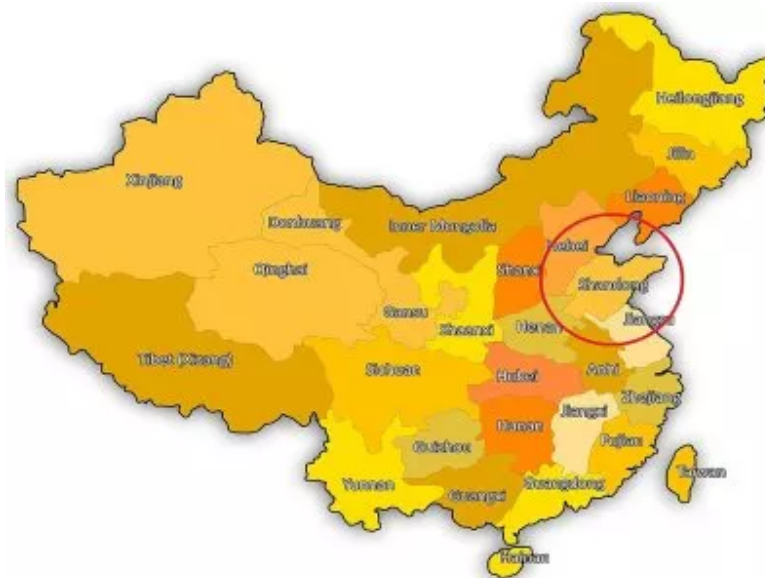
hvorfor USA engagerer sig så meget i Indien og den aktuelle grænsekonflikt. [28] Vigtigt for det indo-amerikanske partnerskab er dog udtalelsen fra den indiske udenrigsminister Subrahmanyam Jaishankar om, at Indien aldrig vil blive en del af et alliancesystem - en udtalelse, der trækker historiske tråde tilbage til *the non-alignment movement*, og som indebærer ambitionen om *non-interference*. [29] Indiens første princip i identifikationen af en allieret er *common interests* - noget, som Indien og USA ikke deler sikkerhedspolitisk. [30]

Et potentielt alliancefællesskab med USA ville forpligte og forudsætte kompromisser, som Indien ikke nødvendigvis vil kunne acceptere. [31] Eksempelvis har Indien og USA samarbejdet meget lidt på problemstillinger, som er særlig betydningsfulde for USA - herunder Iran, Syrien og Ukraine. Det viser, at Indien og USA har et partnerskab, men ikke en tæt alliance, hvor der hersker fuld enighed om indiske og amerikanske udenrigspolitiske visioner og tilgange. [32]

Risikoen for en alliancekrig

Samtidig er Indien af historiske årsager fortsat tæt forbundet med Rusland. Forholdet mellem Indien og Rusland blev formet under det ustabile sino-sovjetiske forhold karakteriseret ved formand Mao Zedongs utilfredshed med Sovjetunionens generalsekretær Nikita Khrusjtjovs økonomiske politik. Som følge af denne mistillid styrkede Sovjetunionen sit forhold til Indien, hvormed Indien blev Sovjetunionens tætteste allierede i Asien. [33] [34]

Det historisk tætte partnerskab mellem Indien og Rusland kommer bl.a. til udtryk gennem handel af militært materiel. Selvom Indien siden har forsøgt at indhente sine militære kapaciteter fra forskellige producenter, så er omkring 60% af Indiens militære kapaciteter fortsat fra enten Rusland eller det daværende Sovjetunionen. [35] Udover militære kapaciteter fortsætter Indien og Rusland også deres militære øvelser, eksempelvis en maritim militærøvelse i september 2020.

Billedtekst

Shandong-halvøen har i militær sammenhæng central betydning for både Kina og Rusland, idet man tilbage i 2005 iværksatte Fredsmission 2005 - den første fælles militærøvelse mellem Kina og Rusland. Fredsmission 2005 indeholdt kraftige signaler til regionen - bl.a. Taiwan og Nordkorea - og USA...

Risikoen for en alliancekrig

ærligt problematisk for Indien og det indisk-russiske partnerskab er Ruslands stadig mere integrerede partnerskab med Kina - et partnerskab, som begge parter afholder sig fra at kalde en alliance. [36]

Siden den fælles kinesiske-russiske militærøvelse kendt under navnet Fredsmission 2005 har det kinesiske og det russiske militær således handlet militært materiel for milliarder; udført flere militære øvelser sammen; samt undervist hinandens personel. [37] Endvidere var et vigtigt skridt i det militære partnerskab og præsident Vladimir Putins udmelding den 3. oktober 2019, hvori han afslørede, at Rusland

»...are now helping our Chinese partners create a missile attack warning system. This is very important and will drastically increase China's defence capability. Only the United States and Russia have such a system now.« [38]

Tilbage i slutningen af 1980'erne udtalte Sovjetunionens generalsekretær Mikhail Gorbatsjov, at Sovjetunionen

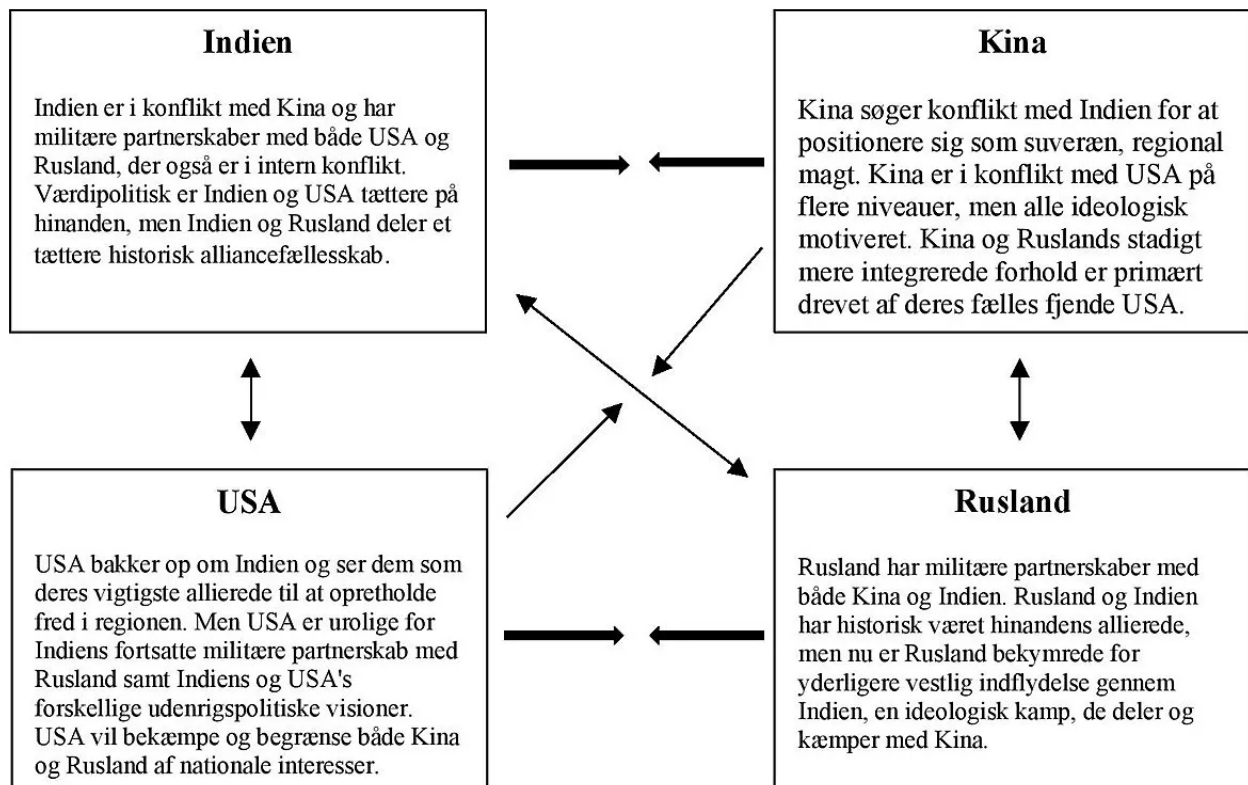
»... no longer intended to act as a strategic bulwark against China...« -

Risikoen for en alliancekrig

en tilgang, som præsident Vladimir Putin tydeligvis ikke er vejet fra. [39] Indien må derfor overveje det tætte partnerskab med Rusland; og om Indien bør engagere sig yderligere i sit forhold til USA, hvis Indien skal have en pålidelig partner i forholdet over for Kina.

Som det fremgår af nedenstående illustration, risikerer den sino-indiske konflikt altså i yderste konsekvens at blive en mudret alliancekrig mellem især fire stater, der alle har konflikter med hinanden på forskellige niveauer.

Risikoen for en alliancekrig

FAKTABOKS: *Fredsmission 2005*

Fredsmission 2005 er den første fælles militærøvelse mellem Kina og Rusland. Den fandt sted den 19. august 2005 med deltagelse af kombinerede land-, sø- og landstyrker med det formål at simulere befrielsen af en stat, der var under terroristers kontrol med deraf følgende politiske uroligheder på alle plan. Øvelsen tog udgangspunkt i en flåde- og luftrumsblokade, hvorefter amfibiske styrker foretog angreb og befrielse, således at invasionsstyrken kunne indtage staten og derefter som besættelsesmagt kontrollere staten. 8.000 kinesiske soldater og 2.000 russiske soldater deltog i Fredsmission 2005.

If. de officielle rapporter havde Kina ønsket at henlægge øvelsen til et område tæt på Taiwanstrædet, men efter aftale med Rusland blev øvelsen henlagt til Shandonghalvøen, som ligger på linie med den demilitariserede zone mellem Nord- og Sydkorea.

Der har været spekuleret meget i årsagerne til den fælles militærøvelse mellem Kina og Rusland; og umiddelbart vurderes der at være tre objektive årsager:

- Kina er storforbruger af russisk militærmateriel - herunder ikke mindst flykapaciteter, hvilket er et godt grundlag for afholdelse af fælles militærøvelser.*
- Udvide handlingsparathed og militært samarbejde i regi af Shanghai Co-operation Organisation.*
- Øve scenarier forbundet med det amerikanske-taiwanesiske forhold.*

Derudover har der været spekuleret i, om der kunne have været tale om en "skræmmekampagne" i retning af Nordkoreas leder Kim Jong-il i tilfælde af med en indikation af, hvad Kina og Rusland ville have af intentioner; hvis ikke grebet om Nordkorea kunne blive fastholdt - fx som følge af, at Kim Jong-il ikke ville kunne fortsætte på magten, og Kim-dynastiet kunne kollapse. Kim Jong-il blev på magten frem til sin død den 17. december 2011.

Danmark og den kinesiske-indiske konfrontation

Hvor efterlader det så Danmark? Det er meget lidt sandsynligt, at Danmark bliver inviteret til militær deltagelse, men det er sandsynligt, at Danmark diplomatisk og politisk både nationalt og internationalt - i regi af EU og FN - forventes at reagere. Danmark bør derfor forberede sig på, hvordan man vil respondere på enten en eskalering af konflikten eller en decideret krig. Den ideologiske og politiske stillingtagen er naturligvis ufravigelig, jf. Danmarks nye udenrigspolitiske visioner, men tør de danske politikere sige fra?

Vi står foran et potentielt stormagtsopgør, der - accelereret af den ustabile og altomsiggribende covid-19-krise - er højst usikker og uforudsigelig. Ét er dog sikkert: Vi kan i Danmark ikke længere ignorere konflikten. Vi er nødt til at blive opmærksomme på den; tage stilling til den; og nøje overveje reaktionen. Vil vi efterleve vores nye udenrigspolitiske fokus, er vi nødt til at reagere - enten gennem mobilisering i EU, FN eller NATO eller forberede os på risikoen for behovet for en udtalt stillingtagen under en potentiel konflikt.

Måske tiden er inde til at bekende kulør og reagere på en måde, der afspejler den fordømmelse, der bør ligge i et demokratisk og internationalt orienteret sind og derved efterleve de nye udenrigspolitiske visioner, som regeringen har søsat.

En konflikt mellem Kina og Indien vil handle om, hvem der skal dominere Asien. Konflikten vil få lange og alvorlige konsekvenser. Konflikten udfordrer Danmark ved, at et diktatur er oppe mod verdens største demokrati, og at en meget stor del af verdens handel og serviceydelser kommer fra Asien, der markant vil blive påvirket af en mulig konflikt. Derfor er såvel danske værdier som interesser på spil i denne konflikt. Det danske samfund og særligt danske politikere bør derfor forberede sig på en kommende konflikt, og hvordan man håndterer den.

Kildehenvisninger

- [1] Council on Foreign Relations (2019): "Kashmir: What to know about the disputed region".
- [2] B.M.Jain (2004): "India-China Relations: Issues and emerging trends", s. 255.
- [3] Bloomberg (2020): "India and China move in More Troops as Border Tensions Rise".
- [4] Hindustan Times (2020): "No compromise on territorial integrity, says India in 5th round of military talks with China".
- [5] The New York Times (2020): "India and China Face Off Again at Border as Troops Move In".
- [6] Congressional Research Service (2020): "Conflict at the China-India Frontier".
- [7] Council on Foreign Relations (2020): "The China-India Border Dispute: What to know".
- [8] IISS (2020): "India-China tensions: What next for India?"
- [9] Congressional Research Service (2020): "Conflict at the China-India Frontier".
- [10] C. Wagner (2020): "The Indian-Chinese confrontation in the Himalayas: a stress test for India's strategic autonomy", s.3.
- [11] Foreign Affairs (2020): "China's Sovereignty Obsession".
- [12] Vinay Kaura (2020): "India's relations with China from Doklam crisis to the Galwan tragedy", s. 3.
- [13] Vinay Kaura (2020): "India's relations with China from Doklam crisis to the Galwan tragedy", s. 4.
- [14] Tanvi Madan (2020): "Emerging global issues: The China-India boundary crisis and its implications".
- [15] Congressional Research Service (2020): "Conflict at the China-India Frontier".
- [16] IISS (2020): "India-China tensions: What next for India?".
- [17] Chien-Peng & Chung (2018): "What are the strategic and economic implications for South Asia of China's Maritime Silk Road Initiative?", s. 325.
- [18] Chien-Peng & Chung (2018): "What are the strategic and economic implications for South Asia of China's Maritime Silk Road Initiative?", s. 326.
- [19] Chien-Peng & Chung (2018): "What are the strategic and economic implications for South Asia of China's Maritime Silk Road Initiative?", s. 326.

Kildehenvisninger

- [20] Sreeram Chaulia (2020): "Indian Foreign Policy: The Quest for Greatness", s.8.
- [21] C.Wagner, C. (2020): "The Indian-Chinese confrontation in the Himalayas: a stress test for India's strategic autonomy", s.3.
- [22] The New York Times (2020): "Worst Clash in Decades on Disputed India-China Border Kills 20 Indian Troops".
- [23] The New York Times (2020): "India and China Face Off Again at Border as Troops Move In".
- [24] IISS (2020): IISS (30/07/2020): "India-China tensions: What next for India?".
- [25] Aljazeera (2020): "Biden, Modi pledge to strengthen US-India ties in phone call".
<https://www.aljazeera.com/news/2020/11/18/biden-modi-pledge-to-strengthen-us-india-ties-in-phone-call>
- [26] Indian Express (2020): "Biden and new diplomacy: India will need to recalibrate its strategy to shifting global realities".
<https://indianexpress.com/article/opinion/columns/joe-biden-us-president-india-diplomacy-yoginder-alagh-7055082/>
- [27] P.S.Suryanarayana (2020): "Sino-Indian Face-Off: Mutual Security?".
- [28] U.S. Department of State (2020): "U.S. Security Cooperation with India".
- [29] Ministry of foreign affairs (2019): "India's Foreign Policy: 2014-19: Landmarks, achievements and challenges ahead".
- [30] Medha Bisht (2019): "Kautilya's Arthashastra Philosophy of Strategy", s. 134.
- [31] The Hindu (2020): "India will never be a part of an alliance system, says External Affairs Minister Jaishankar".
- [32] Ayres (2018): "Our time has come", s. 214-215.
- [33] Foreign Policy (2020): "To fight China, India needs to forget Russia".
- [34] International center for defence and security (2020): "Military cooperation between Russia and China: The military alliance without an agreement?".
- [35] Foreign Policy (2020): "To fight China, India needs to forget Russia".
- [36] International center for defence and security (2020): "Military cooperation between Russia and China: The military alliance without an agreement?".
- [37] International center for defence and security (2020): "Military cooperation between Russia and China: The military alliance without an agreement?".
- [38] President of Russia (2019): "Valdai Discussion Club Session".
- [39] Foreign Policy (2020): "To fight China, India needs to forget Russia".

Litteraturhenvisninger

Alyssa Ayres Alyssa (2018): "Our time has come. A council on foreign relations book", Oxford University Press.

Aljazeera (18. november 2020): "Biden, Modi pledge to strengthen US-India ties in phone call", <https://www.aljazeera.com/news/2020/11/18/biden-modi-pledge-to-strengthen-us-india-ties-in-phone-call>.

Virendra Baghel (2017): "Speeches of Narendra Modi", New Delhi Akshay Books.

Medha Bisht (2019): "Kautilya's Arthashastra Philosophy of Strategy", Routledge India.

Bloomberg (27. maj 2020): "India and China move in More Troops as Border Tensions Rise", <https://www.bloombergquint.com/politics/india-and-china-move-in-extra-troops-along-tense-disputed-border>.

Sreeram Chaulia (2020): "Indian Foreign Policy: The Quest for Greatness; The Sage Handbook of Asian Foreign Policy", SAGE Publications Ltd.

Chien-peng Chung (2018): "What are the strategic and economic implications for South Asia of China's Maritime Silk Road initiative?", *The Pacific Review*, 31:3, 315-332.

Council on Foreign Relations (18. juni 2020): "The China-India Border Dispute: What to know", <https://www.cfr.org/in-brief/china-india-border-dispute-what-know>.

Council on Foreign Relations: "U.S. - India Relations", <https://www.cfr.org/timeline/us-india-relations>.

Congressional Research Service (17. juni 2020): "Conflict at the China-India Frontier", <https://crsreports.congress.gov/product/pdf/IN/IN11425>.

Foreign Affairs (26. juni 2020): "China's Sovereignty Obsession", <https://www.foreignaffairs.com/articles/china/2020-06-26/chinas-sovereignty-obsession>.

Foreign Policy (17. juli 2020): "To fight China, India needs to forget Russia", <https://foreignpolicy.com/2020/07/16/india-fighting-china-means-forgetting-russia/>.

Hindustan Times (04. august 2020): "No compromise on territorial integrity, says India in 5th round of military talks with China", <https://www.hindustantimes.com/india-news/no-compromise-on-territorial-integrity-says-india-in-5th-round-of-military-talks-with-china/story-U05cqPj0YBmhJmpeLiSP6M.html>.

IISS (30. juli 2020): "India-China tensions: What next for India?", <https://www.iiss.org/blogs/analysis/2020/07/sasia-india-china-tensions>.

Indian Express (18. november 2020): "Biden and new diplomacy: India will need to recalibrate its strategy to shifting global realities", <https://indianexpress.com/article/opinion/columns/joe-biden-us-president-india-diplomacy-yoginder-alagh-7055082/>.

International Center for Defence and Security (1. juli 2020): "Military cooperation between Russia and China: The military alliance without an agreement?", <https://icds.ee/en/military-cooperation-between-russia-and-china-the-military-alliance-without-an-agreement/>.

Litteraturhenvisninger

B.M.Jain (2004): "India-China Relations: Issues and emerging trends. The Round Table, Vol. 93, No. 374, 253–269, April 2004", Journal of International Law 59, no. 1.

Vinay Kaura (2020): "India's relations with China from Doklam crisis to the Galwan tragedy", Indian Council of World Affairs (ICWA), Sage.

Tanvi Madan (2020): "Emerging global issues: The China-India boundary crisis and its implications. Brookings Institutions", <https://www.brookings.edu/testimonies/emerging-global-issues-the-china-india-boundary-crisis-and-its-implications/>.

Ministry of Foreign Affairs (22. juli 2019): "India's Foreign Policy: 2014-19: Landmarks, achievements and challenges ahead", <https://mea.gov.in/distinguished-lectures-detail.htm?833>.

P.S.Suryanarayana (2020): "Sino-Indian Face-Off: Mutual Security?", RSIS Commentary, no. 124.

The Hindu (20. juli 2020): "India will never be a part of an alliance system, says External Affairs Minister Jaishankar", <https://www.thehindu.com/news/national/india-has-never-been-part-of-an-alliance-and-will-never-be-jaishankar/article32142128.ece>.

The New York Times (16. juni 2020): "Worst Clash in Decades on Disputed India-China Border Kills 20 Indian Troops", <https://www.nytimes.com/2020/06/16/world/asia/indian-china-border-clash.html?searchResultPosition=5>.

The New York Times (31. august 2020): "India and China Face Off Again at Border as Troops Move In".

U.S. Department of State (21. juli 2020): "U.S. Security Cooperation with India", <https://www.state.gov/u-s-security-cooperation-with-india/>.

C.Wagner (2020). "The Indian-Chinese confrontation in the Himalayas: a stress test for India's strategic autonomy. (SWP Comment, 39/2020)", Berlin: Stiftung Wissenschaft und Politik -SWP- Deutsches Institut für Internationale Politik und Sicherheit.

Forfatterne

Lars Bangert Struwe, ansvarshavende redaktør

Lars Bangert Struwe er ph.d. og generalsekretær i Atlantsammenslutningen. Lars Bangert Struwe har forud for sin ansættelse i Atlantsammenslutningen arbejdet med strategi og sikkerhedspolitik i bl.a. Forsvarsministeriet, Center for militære Studier og Forsvarskommandoen. Han har udgivet en større samling af faglitterært materiale, ligesom han er forfatter til Atlant Briefs.

Julie Ranneries

Julie Ranneries er stud.scient.pol. ved Københavns Universitet, hvor hun har særlig interesse for dansk og international udenrigs- og sikkerhedspolitik. Efter at have været sommerpraktikant ved Atlantsammenslutningen skulle Julie Ranneries have fortsat sin karriere ved den danske repræsentation ved NATO, men det gjorde covid-19-krisen umuligt; og derfor er Atlantsammenslutningen glad for, at det var muligt at tilknytte Julie Ranneries som praktikant.

Atlantsammenslutningen

Atlantsammenslutningen er en sikkerhedspolitisk tænketank, der med en forskningstilgang har til opgave at oplyse danskerne om sikkerheds-, forsvars- og udenrigspolitik.

Atlantsammenslutningen har i 70 år lagt stor vægt på det internationale samarbejde, det transatlantiske forhold og NATO.

Atlantsammenslutningen støttes af en årlig finanslovsbevilling via Udenrigsministeriet og Forsvarsministeriet.

*Atlantsammenslutningen
Roskildevej 28A
2000 Frederiksberg C
Tlf. 3059 1944
Mail: atlant@atlant.dk*

Læs mere på www.atlant.dk